

ческа индивидуалност на младия поетъ. Лозанъ Стрелковъ, обаче, много ще сгрѣши, ако смѣтне, че съ което и да било отъ тия стихотворения той вече е постигналъ онова, което е длъженъ и би могълъ да постигне въ общо-идейно и художествено отношение, макаръ, ще повторя, именно въ тия стихотворения да е налучкалъ вече пжтя на своето действително художествено-реалистическо развитие.

Ето, смѣтно пакъ вѣтъра нѣщо познато нашепва.
Слушай! Нѣкакви думи неясни, но близко звучатъ;
да, това е гласътъ на жетварката съ грубитѣ шепи—
въ него ясно познавамъ на моята майка гласътъ.

Обрзитѣ на майката, на жетварката, на родната гора, на близкитѣ другари, на размирнитѣ села и пр. — всичко това не е вече само книжно идеологическо построение и проповѣдь, не е само публицистична мисълъ, изразена въ стихотворна речъ, а е именно художествено реалистична образностъ, органически пропита отъ прогресивна идейностъ и заразяваща съ интимно, топло, борческо чувство. А това не е малко постижение, разбира се.

Пожелавамъ на стихосбирката успѣхъ, а на самия авторъ — да залегне още по-упорито и по-системно надъ своето общо-идейно и художествено развитие.

Май, 1940 г., София.

Тодоръ Павловъ.